

6.1. De in het bestreden besluit gekozen termijn is volledig afgestemd op een sanering door Bosatex en de periode die volgens het college voor Bosatex redelijkerwijs voldoende is om daarmee te beginnen. Zoals hiervoor is overwogen, is het college er in het bestreden besluit ten onrechte van uitgegaan dat het Bosatex op grond van artikel 37, vijfde lid, van de Wet bodembescherming kon aanwijzen als degene die de sanering moet uitvoeren. Nu de gestelde termijn op dit onjuiste uitgangspunt is gebaseerd, moet worden geoordeeld dat het bestreden besluit wat deze termijn betreft niet berust op een deugdelijke motivering.

Het betoog slaagt.

7. Het beroep is gegrond. Het besluit van 26 maart 2015 dient te worden vernietigd, voor zover daarbij Bosatex krachtens artikel 37, vijfde lid, van de Wet bodembescherming is aangewezen als degene die de sanering moet uitvoeren en voor zover daarbij is bepaald dat de sanering uiterlijk 1 oktober 2015 moet zijn gestart. Het college zal een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak.

[...]

Noot

1. Het gaat hier om een beschikking ernst en spoed van 26 maart 2015 waarbij tevens is ingestemd met een deelsaneringsplan. In de uitspraak is niet vermeld wie de aanvrager van de beschikking is. Dit blijkt Vitens N.V. te zijn, zie *Provinciaal blad* 2015, 1578, te vinden op officieelbependmakingen.nl. Het deelsaneringsplan betrof enkel de vervanging van huisaansluitingen van drinkwaterleidingen. In de beschikking is bepaald dat de verplichting tot uitvoering van de sanering op de eigenaar en Stichting Bosatex rust. Stichting Bosatex wordt op grond van artikel 37, vijfde lid, WBB aangewezen als rechtspersoon die de sanering van het geval van ernstige bodemverontreiniging met VOCl moet uitvoeren. Er moet uiterlijk 1 oktober 2015 worden gestart met de sanering van het geval van verontreiniging. Uit de uitspraak blijkt dat de in het besluit gekozen termijn volledig is afgestemd op een sanering door Bosatex. Volgens het college is deze termijn voor Bosatex redelijkerwijs voldoende om daarmee te beginnen. Ook blijkt uit de uitspraak dat Bosatex in december 2014 een melding als bedoeld in artikel 28 WBB heeft gedaan en een saneringsplan heeft ingediend. De ontwerpbeschikking op het saneringsplan is bekendgemaakt in *Provinciaal blad* 2015, 4071 van 9 juli 2015. Hierin is vermeld dat de bodemsanering overeenkomstig de beschikking ernst en spoed van 26 maart 2015 uiterlijk 1 oktober 2015 dient te starten. De definitieve beschikking is op 19 augustus 2015 afgegeven. Dit staat in de op internet te vinden beschikking van 12 oktober 2015, briefnummer 49f0e35d214b, op het uitvoeringsplan dat op 3 september 2015 door Bosatex is ingediend. Er is dus sprake van een beschikking ernst en spoed waarin is bepaald dat Bosatex uiterlijk 1 oktober 2015 moet zijn gestart met de uitvoering van de sanering en een beschikking houdende instemming

met het door Bosatex ingediende saneringsplan waarin hetzelfde is bepaald.

2. Het bovenstaande roept in herinnering de uitspraak ABRvS 16 maart 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BP7810, *Men R* 2011/162, m.nt. dzz. In deze uitspraak oordeelde de Afdeling dat Piusplein B.V. in strijd met artikel 39a WBB handelde door niet binnen de in de beschikking ernst en spoed en instemming saneringsplan opgenomen termijn met de sanering te beginnen. Het ging om een door Piusplein B.V. ingediend saneringsplan. In mijn noot heb ik kritiek geuit op deze uitspraak, omdat artikel 39a WBB betrekking heeft op degene die saneert of heeft gesaneerd en niet op degene die nog met de sanering moet beginnen. De bepaling is immers – op 1 januari 2006 – ingevoerd om snel ingrijpen *tijdens* een sanering mogelijk te maken, ook jegens degene die de sanering feitelijk uitvoert. Het zou dan ook vreemd zijn in het artikel een verplichting tot tijdige aanvang met de sanering te lezen. De Afdeling lijkt dit nu ook in te zien. De Afdeling overweegt:

“Indien het bevoegd gezag met het saneringsplan instemt, moet bij de daaropvolgende sanering worden gehandeld overeenkomstig het saneringsplan en het besluit tot instemming daarmee. Het indienen van een melding en saneringsplan creëert op zichzelf echter niet de verplichting om daadwerkelijk over te gaan tot de voorgenomen sanering.”

Hiermee is duidelijk afstand genomen van de uitspraak inzake Piusplein B.V. Voor het overige spreekt de uitspraak voor zich.

F.C.S. Warendorf

Men R 2016/52

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 23 december 2015, nr. 201502096/1/A4
(Van Sloten, Hoogvliet en Drop)
m.nt. M.A.A. Soppe

(art. 7.2 Wm, onderdeel D-43 Besluit m.e.r. 1994)

Milieurecht Totaal 2016/6305
ECLI:NL:RVS:2015:3949

De wijziging van een vergunningvoorschrift met betrekking tot de maximale geluidsniveaus van een kartbaan maakt geen andere activiteiten mogelijk dan waarvoor eerder een vergunning is verleend. Van een wijziging in de zin van onderdeel D-43 Besluit m.e.r. 1994 is daarom geen sprake.

De aanvraag ziet uitsluitend op wijziging van enkele voorschriften, verbonden aan de bij besluit van 18 maart 2009 verleende omgevingsvergunning, waaronder de wijziging van

voorschrift 2.3 betreffende de grenswaarden voor de maximale geluidsniveaus. De aangevraagde wijzigingen maken geen andere activiteiten mogelijk dan waarvoor destijds vergunning is verleend. De aangevraagde wijzigingen vallen niet onder een activiteit als bedoeld in onderdeel D, categorie 43, van de bijlage bij het Besluit mer, reeds omdat hetgeen is aangevraagd geen aanleg, wijziging of uitbreiding van de kartbaan betreft. Gelet op het voorgaande bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat voorafgaand aan het nemen van het bestreden besluit een milieu-effectbeoordeling moest plaatsvinden.

Uitspraak op de hoger beroepen van:

1. de stichting Stichting Vrienden van de Gorsselse Heide (hierna: Stichting Vrienden), gevestigd te Capelle aan den IJssel,
  2. [appellant sub 2], wonend te Joppe, gemeente Lochem,
  3. [appellant sub 3A] en [appellante sub 3B] (hierna tezamen en in enkelvoud: [appellant sub 3]), wonend te Joppe, gemeente Lochem,
- appellanten,
tegen de uitspraak van de rechtbank Gelderland van 5 februari 2015 in zaken nrs. 12/1462, 12/1505, 12/1507, 12/1533 en 12/1576 in het geding tussen:
Stichting Vrienden, [appellant sub 2], [partij A] en [partij B], [partij C] en [partij D], de vereniging Vereniging Tegengas en [partij E], [partij F], [appellant sub 3] en anderen,
en
het college van burgemeester en wethouders van Lochem.

Procesverloop

Bij besluit van 4 september 2012 heeft het college de voorschriften 2.3, 8.1 en 9.1, verbonden aan de bij besluit van 18 maart 2009 aan [vergunninghoudster] verleende revisievergunning ten behoeve van de inrichting op het adres [locatie 1] te Eefde, gemeente Lochem, vervangen door nieuwe voorschriften.

Bij uitspraak van 5 februari 2015 heeft de rechtbank onder meer de door Stichting Vrienden, [appellant sub 2] en [appellant sub 3] daartegen ingestelde beroepen gegrond verklaard, het besluit van 4 september 2012 vernietigd voor zover het de gestelde grenswaarden voor de maximale geluidsniveaus in voorschrift 2.3 betreft en alsnog een nieuw voorschrift 2.3 en een extra voorschrift aan de revisievergunning van 18 maart 2009 verbonden. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben Stichting Vrienden, [appellant sub 2] en [appellant sub 3] hoger beroep ingesteld.

(...)

Overwegingen

1. Bij besluit van 18 maart 2009 is aan [vergunninghoudster] een revisievergunning verleend als bedoeld in

artikel 8.4 van de Wet milieubeheer (thans: een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.6, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo)) voor een inrichting die onder meer een kartcircuit omvat. Bij besluiten van 25 januari 2010 en 19 november 2010 zijn nadere voorschriften aan de vergunning verbonden.

Bij het bij de rechtbank bestreden besluit van 4 september 2012 heeft het college de bij voorschrift 2.3 gestelde grenswaarden voor de maximale geluidsniveaus gewijzigd en de voorschriften 8.1 en 9.1 gewijzigd. Stichting Vrienden, [appellant sub 2] en [appellant sub 3] zijn tegen het besluit opgekomen, met name omdat zij vrezen voor meer geluidshinder.

De rechtbank heeft het besluit vernietigd wat betreft voorschrift 2.3. De rechtbank heeft op grond van het deskundigenverslag van 22 januari 2014 van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening (hierna: de StAB) overwogen dat de aan dit voorschrift ten grondslag gelegde berekening van Royal HaskoningDHV van 13 februari 2012 niet deugdelijk is, omdat bij deze berekening van verkeerde uitgangspunten is uitgegaan. De rechtbank heeft aanleiding gezien zelf in de zaak te voorzien door een nieuw voorschrift 2.3 met andere toegestane maximale geluidsniveaus aan de vergunning te verbinden en het voorschrift op te nemen dat in de avondperiode alleen met type A-karts gereden mag worden. De rechtbank heeft het besluit wat betreft de voorschriften 8.1 en 9.1 in stand gelaten.

(...)

Milieu-effectrapportage

6. Stichting Vrienden betoogt dat de rechtbank ten onrechte geen oordeel heeft gegeven over het betoog dat het college had moeten beslissen of een milieueffectrapport (hierna: m.e.r.) had moeten worden opgesteld. Zij voert aan dat het college dit ten onrechte heeft nagelaten, omdat sprake is van een activiteit als genoemd in categorie 43, onderdeel D, van de bijlage bij het Besluit milieueffectrapportage. Voorts merken Stichting Vrienden en [appellant sub 2] op dat een m.e.r. had moeten worden gemaakt, omdat de wijziging van de geluidvoorschriften kan leiden tot een toename van geluid- en geurhinder en luchtvervuiling.

6.1. Ingevolge artikel 7.2, eerste lid, onder b, van de Wet milieubeheer worden bij algemene maatregel van bestuur de activiteiten aangewezen ten aanzien waarvan het bevoegd gezag moet beoordelen of zij belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben.

Ingevolge het vierde lid worden ter zake van de activiteiten, bedoeld in het eerste lid, onder b, de categorieën van besluiten aangewezen in het kader waarvan het bevoegd gezag krachtens de artikelen 7.17 of 7.19 moet beoordelen of die activiteiten de in dat onderdeel bedoelde gevolgen hebben, en indien dat het geval is, bij de voorbereiding waarvan een milieueffectrapport moet worden gemaakt.

Ingevolge artikel 7.17, eerste lid, neemt het bevoegd gezag uiterlijk zes weken na de datum van ontvangst een beslissing omtrent de vraag of bij de voorbereiding van het betrokken besluit voor de activiteit, vanwege de belangrijke nadelige gevolgen die zij voor het milieu kan hebben, een milieueffectrapport moet worden gemaakt.

Ingevolge categorie 43, onderdeel D, van de bijlage bij het Besluit milieueffectrapportage is een milieu-effectbeoordeling vereist indien het gaat om de aanleg, wijziging of uitbreiding van permanente race- en testbanen voor gemotoriseerde voertuigen, in gevallen waarin de activiteit betrekking heeft op een openstelling van acht uren of meer per week of een oppervlakte van 5 hectare of meer.

6.2. Stichting Vrienden betoogt terecht dat de rechtbank niet is ingegaan op het betoog dat een milieu-effectbeoordeling had moeten plaatsvinden. Dit leidt er echter niet toe dat de aangevallen uitspraak om die reden moet worden vernietigd.

In de uitspraak van 9 juni 2010 in zaak nr. 200903089/1/M1 heeft de Afdeling overwogen dat het college zich bij het besluit van 18 maart 2009, waarbij aan [vergunninghouder] omgevingsvergunning is verleend, in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de aangevraagde activiteiten geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben vanwege de bijzondere omstandigheden waaronder zij worden ondernomen. Het college heeft daarom mogen besluiten dat ter voorbereiding van het bestreden besluit geen milieueffectrapport behoefde te worden gemaakt, zo overwoog de Afdeling.

De aanvraag ziet uitsluitend op wijziging van enkele voorschriften, verbonden aan de bij besluit van 18 maart 2009 verleende omgevingsvergunning, waaronder de wijziging van voorschrift 2.3 betreffende de grenswaarden voor de maximale geluidsniveaus. De aangevraagde wijzigingen maken geen andere activiteiten mogelijk dan waarvoor destijds vergunning is verleend. De aangevraagde wijzigingen vallen niet onder een activiteit als bedoeld in onderdeel D, categorie 43, van de bijlage bij het Besluit mer, reeds omdat hetgeen is aangevraagd geen aanleg, wijziging of uitbreiding van de kartbaan betreft. Gelet op het voorgaande bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat voorafgaand aan het nemen van het bestreden besluit een milieu-effectbeoordeling moest plaatsvinden.

Het betoog faalt.

(...)

Conclusie en proceskosten

18. De hoger beroepen zijn ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

19. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Noot

1. Deze uitspraak ziet op een beperkte verandering van een omgevingsvergunning (voor de activiteit milieu) voor een inrichting waartoe een (bestaand) kartcircuit behoort. De verandering betreft het wijzigen van de grenswaarden voor de maximale geluidsniveaus. Een appellant stelt dat die wijziging kan leiden tot een toename van geluid- en geurhinder en luchtvervuiling en vindt dat er een mer-beoordeling had moeten worden verricht op basis van onderdeel D, onder 43, van de bijlage bij het Besluit m.e.r. (hierna: D-43). Dit onderdeel ziet op de activiteit aanleg, wijziging of uitbreiding van permanente race- en testbanen voor gemotoriseerde voertuigen. De Afdeling gaat niet in de redenering van appellant mee en oordeelt dat de wijziging van een vergunningvoorschrift met betrekking tot de maximale geluidsniveaus geen andere activiteiten mogelijk maakt dan waarvoor eerder een vergunning is verleend. Van een wijziging in de zin van onderdeel D-43 is volgens haar dan ook geen sprake. Het oordeel van de Afdeling is arbitrair en mist een nadere onderbouwing. De activiteitenomschrijving in kolom 1 van D-43 spreekt in algemene zin van een wijziging of uitbreiding van onder meer racebanen. Als door een verruiming van geluidsniveaus andere racevoertuigen mogen rijden en/of er intensiever van de racebaan gebruik kan worden gemaakt, acht ik het alleszins verdedigbaar dat van een dergelijke wijziging of uitbreiding sprake is. Het lijkt erop dat de Afdeling aan die aspecten geen betekenis toekent.

2. De aan de orde zijnde uitspraak lijkt niet op zich te staan, maar sluit aan bij andere uitspraken waarin de Afdeling summier gemotiveerd een stringente interpretatie van het Besluit m.e.r. voorstaat. Denk bijvoorbeeld aan ABRvS 23 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1467, *M en R* 2014/113. In die uitspraak oordeelde de Afdeling dat een bestemmingsplan waarin ten opzichte van het voorgaande plan wordt voorzien in beperkte verruimde bebouwingsmogelijkheden voor een bestaand industrieterrein, niet wordt aangemerkt als een wijziging van een industrieterrein als bedoeld onderdeel D, onder 11.3, van de bijlage bij het Besluit m.e.r. Ook zij gewezen op ABbRvS 26 juni 2013, ECLI:NL:RVS:2013:18, *M en R* 2013/116, waarbij de Afdeling een enge invulling geeft aan het begrip “vervaardigen van conserven” in onderdeel D, onder 35-c, van de bijlage bij het Besluit m.e.r.

3. In punt 3 van de annotatie bij laatstgenoemde uitspraak is gerefereerd aan de door het Hof van Justitie vaak benadrukte brede doel en de ruime strekking van de m.e.r.-richtlijn. De categorieën m.e.r.-(beoordelings)plichtige activiteiten in de onderdelen C en D van de bijlage bij het Besluit m.e.r. zijn grotendeels een-op-een te herleiden tot de m.e.r.-richtlijn, zodat er veel voor te zeggen valt dat de Afdeling in voorkomende gevallen de begrippen in het

Besluit m.e.r. juist ruim interpreteert. Evenwel geldt de Europese dimensie niet voor zover een activiteit niet beantwoordt aan het projectbegrip in de m.e.r.-richtlijn. Uit jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er alleen sprake is van een project wanneer het gaat om werken of ingrepen die de materiële toestand van de plaats veranderen. Zie o.a. HvJ EU 17 maart 2011, ECLI:EU:C:2011:154, JM 2011/60, m.nt. Hoevenaars en HvJ EU 19 april 2012, ECLI:EU:C:2012:225. In het eerstgenoemde arrest maakt het Hof wel een voorbehoud. Als in het verleden in strijd met de m.e.r.-richtlijn is verzuimd een m.e.r.- (beoordeling) te verrichten, kan er voor een nieuw benodigd vergunningbesluit toch een m.e.r.-plicht gelden ook al ziet dat besluit niet op een werk of ingreep die de materiële toestand van de plaats verandert (denk bijvoorbeeld aan een exploitatievergunning voor een fysiek voltooid activiteit).

Het wijzigen van het gebruik van een bestaande kartbaan valt gelet op de jurisprudentie van het Hof van Justitie buiten de werkingssfeer van de m.e.r.-richtlijn. Die richtlijn kan in een casus als de onderhavige dan ook niet worden aangehaald om een ruime uitleg van het Besluit m.e.r. te bepleiten. Ter vergelijking: in ABRvS 27 juni 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BW9553, JM 2012/114, m.nt. Hoevenaars, oordeelde de Afdeling dat de wijziging van het gebruik van een bestaande spoorlijn buiten de werkingssfeer van de m.e.r.-richtlijn valt en dat op grond van die richtlijn dan ook geen m.e.r.-beoordeling kon worden geëist. In casu is, gezien het hiervoor aangehaalde voorbehoud van het Hof, nog van belang dat voor de aan de orde zijnde inrichting in het verleden al een m.e.r.-beoordeling is verricht. Zie daarover r.o. 6.2, tweede alinea, van de uitspraak.

M.A.A. Soppe

M en R 2016/53

Rechtbank Oost-Brabant 13 januari 2016, nr. 4456190 CV EXPL 15-8109
(Rietveld)
m.nt. F.C.S. Warendorf

(art. 96 en 333 Rv; art. 5:37, 5:42 en 5:44 BW)

NJF 2016/121
ECLI:NL:RBOBR:2016:88

Uitspraak Burenrechter (pilot). Doorschietende wortels.

In het gezamenlijk ingediende verzoek hebben verzoekers aan de Burenrechter als geschilpunt voorgelegd de vraag of verzoeker 2 gehouden is de bomen/struiken die zich op haar perceel bevinden, en waarvan de wortels doorgroeien op het perceel van verzoeker 1, te verwijderen. De Burenrechter heeft bij de plaatsopneming geconstateerd dat de wortels van de aralia inderdaad doorwoekeren onder het hek door tot in/onder de inrit van verzoeker 1 en daarmee hinder als bedoeld in artikel

5:37 en 6:162 BW veroorzaken. De hinder is voor het eerst ongeveer drie jaar, dus minder dan vijf jaar, geleden opgetreden. Van verjaring van de vordering tot opheffing van de hinder is dan ook geen sprake. Het vorenstaande brengt met zich dat verzoeker 2 de aralia op haar perceel, inclusief de wortels tot aan het hekwerk dient te (laten) verwijderen. Verzoeker 1 mag, op grond van het bepaalde in artikel 5:44 BW, de wortels verwijderen voor zover deze zich aan zijn kant van het hek bevinden. Voor vergoeding door verzoeker 2 van de daarmee gemoeide kosten voor verzoeker 1, waarop verzoeker 1 tijdens de behandeling aanspraak heeft gemaakt, is mede gelet op artikel 5:44 BW, de daarop gegronde jurisprudentie en de aard en de omvang van de worteldoorslag onvoldoende grond. De Burenrechter neemt daarbij mede in aanmerking dat verzoeker 1 de schade (grotendeels) had kunnen voorkomen door tijdig de wortelscheuten die doorgroeien op zijn perceel te verwijderen voordat deze groot en dik geworden zijn.

Vonnis in de zaak van:

[verzoeker 1],
wonende te [woonplaats],
en
[verzoeker 2], wonende te [woonplaats],
gezamenlijk verzoekers.

1 Het procesverloop

1.1 Het procesverloop blijkt uit:

- Het door verzoekers gezamenlijk ingediende verzoek aan de Burenrechter, ingekomen ter griffie van de rechtbank op 11 september 2015 en het daarbij behorende formulier Persoonlijke gegevens van de burens
- Het proces-verbaal van plaatsopneming en comparitie door de kantonrechter (hierna: de Burenrechter te noemen) van 28 oktober 2015 waarin de voorgenomen beslissing van de Burenrechter is opgenomen
- Het verkort proces-verbaal van plaatsopneming en comparitie van 28 oktober 2015 waarin het door de Burenrechter op die datum uitgesproken mondeling vonnis is opgenomen
- Het proces-verbaal van getuigenverhoor en comparitie van 10 november 2015
- Het emailbericht van [verzoeker 1] van 23 november 2015 (cc aan [verzoeker 2] verzonden) aan de Burenrechter
- Het emailbericht van 16 december 2015 namens de Burenrechter aan beide verzoekers
- Het emailbericht van [verzoeker 1] van 23 december 2015 aan de Burenrechter, waarin [verzoeker 1] aangeeft dat tussen verzoekers geen afspraken zijn gemaakt en toezending van het formulier “terugkoppeling aan de Burenrechter” niet zinvol is
- Het emailbericht van 30 december 2015 aan de Burenrechter namens verzoeker [verzoeker 2], waarin [verzoeker 2] bevestigt dat verzoekers niet tot afspraken gekomen zijn.